

φύλων διὰ τοῦ ἀνθρακος, παραλαμβάνομένου ἀπὸ τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέος, τοῦ ὑδρογόνου καὶ τοῦ ὀξυγόνου, λαμβανομένων ἀπὸ τοῦ ὕδατος, διὰ τοῦ ἀζώτου, ἐξαγομένου ἐκ τῆς ἀτμοσφαιρας.

Τοῦθ' ὅπερ μέχρι τοῦδε ἐπραξαν τὰ φυτὰ, βοηθούμενα ὑπὸ τῆς ἐκ τοῦ περιβάλλοντος σύμπαντος παραλαμβάνομένης ἐνεργείας τελοῦμεν ἡμεῖς ἤδη καὶ θὰ τελέσωμεν ἐτι καλλίτερον προϊόντος τοῦ χρόνου κατὰ τρόπον ἐκτενέστερον καὶ ἐντελεστέρον ἢ ἡ φύσις, διότι τοσαύτη εἶνε ἡ δύναμις τῆς χημικῆς συνθέσεως.

*

«Θὰ ἔλθῃ ἡμέρᾳ, καθ' ἣν ἕκαστος θὰ συμπαρ-
λαμβάνῃ πρὸς ἰδίαν τροφήν θηκάριον ἀζωτούχων
ὕλων, βῶλον λιπαρῶν οὐσιῶν, μικρὸν τεμάχιον ἀμύ-
λου ἢ σακχάρου, ριαλίδιον ἀρωματικῶν ἡδυσμάτων,
ταῦτα πάντα κατεσκευασμένα οἰκονομικῶς καὶ εἰς
ἀνεξαντλήτους ποσότητας ὑπὸ τῶν ἡμετέρων ἐργο-
στασιῶν. Καὶ δὴ θὰ παράγονται ταῦτα πάντα ἀνε-
ξαρτήτως ἀπὸ τῶν ἀχανορίστων ἐποχῶν τοῦ ἔτους,
τῆς βροχῆς ἢ τῆς ξηρασίας, τῆς θερμότητος τῆς
μακρινούσης τὰ φυτὰ ἢ τοῦ παγετοῦ τοῦ κατα-
στρέφοντος πᾶσαν ἐλπίδα καρποφορίας, καὶ ἔσονται
ἀπηλλαγμένα τῶν παθογόνων ἐκείνων μικροβίων,
τῆς ἐστίας τῶν ἐπιδημιῶν, τῶν πολέμιων τῆς ἀν-
θρωπίνης ζωῆς.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ χημεία θὰ ἔχῃ ἐπιτελέσει
ἐν τῷ κόσμῳ μεταβολὴν ριζικὴν, ἧς οὐδεὶς δύναται
νὰ προὑπολογίσῃ τὴν ἔκτασιν. Δὲν θὰ ὑπάρχωσι
πλέον οὔτε ἀγροὶ καλυπτόμενοι ὑπὸ ἀμητῶν, οὔτε
ἀμπελώνες, οὔτε λειμῶνες πλήρεις κτηνῶν. Τοῦ δὲ
ἀνθρώπου θαυξήσῃ ἡ γλυκύτης καὶ ἠθικότης, ἐπειδὴ
θὰ παύσῃ νὰ ζῆ ἐν μέσῳ σφαγῶν καὶ καταστροφῆς
πλασματικῶν ζώντων. Δὲν θὰ ὑπάρχῃ πλέον διαφορὰ
μεταξὺ χωρῶν εὐφόρων καὶ χωρῶν ἀφόρων. Ἴσως
μάλιστα αἱ ἀμμώδεις ἔρημοι ἀποβῶσιν ἢ ἐπίλεκτος
διαμονὴ τῶν ἀνθρωπίνων πολιτισμῶν, ἐπειδὴ ἔσον-
ται ὑγιεινότεραι τῶν μεμολυσμένων ποταμοχώστων
ἢ ὑπὸ τῆς θαλασσίας ἀμμου προσκεχωσμένων ἐδα-
φῶν καὶ τῶν ἐκ τῆς σήψεως πεπιασμένων ἐλωδῶν
πεδιχθῶν, αἵτινες εἶνε σήμερον αἱ ἔδραι τῆς καθ'
ἡμῶν γεωργίας.

Ἐν δὲ τῷ καθολικῷ τούτῳ βασιλείῳ τῆς χημι-
κῆς δυνάμεως μὴ πιστεύσητε ὅτι προώρισται νὰ ἐκ-
λίπωσιν ἡ τέχνη, ἡ καλλονή, τὸ θέλημα τῶν ἀν-
θρωπίνου βίου. Ἡ γνήνη ἐπιφάνεια θὰ παύσῃ χρη-
σιμοποιουμένη ὡς σήμερον ἢ ἄλλον, ἅς το εἴπωμεν
ταπεινῇ τῇ φωνῇ, παραμορφουμένη ὑπὸ τῶν εἰς
γεωμετρικὰ σχήματα σχιζόντων αὐτὴν ἔργων τοῦ
γεωπόνου θὰ καλυφθῇ δὲ τότε ὑπὸ γλῶσς, ὑπὸ δα-
σῶν, ὑπὸ ἀνθέων. Ἡ δὲ γῆ θὰ καταστῇ εὐρύς κήπος,
ποτιζόμενος ὑπὸ τῆς ἀφθόνου ἐκχύσεως τῶν ὑπογυ-
νίων ὑδάτων, καὶ τὸ ἀνθρώπινον γένος θὰ ζήσῃ ἐπ' αὐ-
τῆς ἐν ἀφθονίᾳ καὶ ἐν τῇ ἁρμονίᾳ τοῦ μυθευομένου
χρυσοῦ αἰῶνος. Ἀλλὰ μὴ νομίσσητε ὅμως, ὅτι θὰ
ζήσωσιν οἱ ἄνθρωποι ἐν ἀρχῇ καὶ ἠθικῇ διαφορᾷ.

Ἡ ἐργασία ἀποτελεῖ μέρος τῆς εὐτυχίας. Τίς
γνωρίζει τοῦτο καλλίτερον τῶν ἐνταῦθα παρόντων
χημικῶν; Δὲν ἔχει ῥηθῆ ἐν τῇ Σοφίᾳ Σολομώντος
«ὅτι ὁ πονῶν περὶ τὴν σοφίαν αὐξάνει τὴν ἐργα-

σίαν»; Ἐν τῷ μέλλοντι χρυσῷ αἰῶνι ἕκαστος θὰ
ἐργασθῆ εἴπερ ποτέ. Ὁ δὲ ἄνθρωπος ὁ ἐργαζόμενος
εἶνε ἀγαθός, καὶ ἡ ἐργασία εἶνε ἡ πηγὴ πάσης ἀρε-
τῆς. Ἐν τῷ ἀνανεωμένῳ ἐκείνῳ κόσμῳ ἕκαστος θὰ
ἐργάζεται μετὰ ζήλου, ἐπειδὴ θ' ἀπολαυδάνῃ τὸν
καρπὸν τῆς ἐργασίας αὐτοῦ, ἕκαστος δὲ θὰ εὖρῃ ἐν
τῇ ἀνταμοιβῇ ταύτῃ τῇ νομίμῳ καὶ ὀλοσχερεῖ τὰ
μέσα πρὸς ὑψίστην ἀνάπτυξιν τῆς πνευματικῆς,
ἠθικῆς καὶ αἰσθητικῆς αὐτοῦ προόδου.

Κύριοι, εἴτε ἂν ἐκπληρωθῶσι ταῦτα τὰ ὄνειρα
εἴτε ἄλλα, θὰ εἶνε πάντοτε ἀληθές, ὅτι ἡ εὐτυχία
ἀποκτάται διὰ τῆς δράσεως καὶ ἐν τῇ δράσει προα-
γομένη εἰς τὴν ἀνωτάτην αὐτῆς ἔντασιν.

«Αὕτη ἐστὶν ἡ νίκη ἡ νικῆσασα τὸν κόσμον, κατὰ
τὸ ἀρχαῖον χριστιανικὸν λόγιον, ἡ πίστις ἡμῶν.»

M. BERTHELOT

Ἡ ΛΣΠΡΕΣ ΤΡΙΧΕΣ

Προχτὲς εἶδα—δυστυχία μου!
σ' τὸν καθρέφτη μου ἐμπρὸς
ἄσπρες τρίχες σ' τὰ μαλλιά μου
κι' εἶπα—δύμωσ' ὁ καιρὸς!

Τῆς πολὺπαθης Ζωῆς μου
—εἶπα—νὰ τὸ κύμα σπᾷ
σ' τὴν κορφή τῆς κεφαλῆς μου,
καὶ λευκοὺς ἀφρούς σκορπᾷ!—

Τό τι ἐσκέφτικα, δὲν κρένω,
τὸ βαστάω μυστικῶς
ἀπ' τὴ θλιψί μου χορταίνω
μοναχὸς σὰν τὴν κρατῶ.

Νέα αἰσθήματα μὲ δέρνουν
τ' ἀσπρισμένα μου μαλλιά
λὲς τὴν ἄνοιξι μου φέρνουν,
μοιάζουν τὴν ἀμυγδαλιά!

Μοιάζω χίλια δυὸ λουλούδια,
κρίνα, λείρια, γιανθεμιά
ἀποδονιοῦ ψέλω τραγοῦδια
κι' ἔχω κύκνου φορεσιά!

Π. ΣΑΛΜΑΣ

